

רבי נחמן

שבת תענית מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל



סיפור השבוע

חיי מוהר"ן, תמ"א

© פעם אחת דבר רבנו זכורנו לברכה עם רבי יעקב יוסף מענין עבודת ה' בדרבו תמיד, וספר לו משל למלך ששלח את בנו למרחקים ללמד חכמות אחר כך, בא הבן לבית המלך מלמד בכל החכמות כראוי.

© פעם אחת, צוה המלך על הבן לקח איקה אבן גדול מאוד כמו אבן הרחיים, ולטל ולשא אותו על עליות ביתו. ומסתמא לא היה יכול הבן הנזיל לשא ולרום את האבן כי היה אבן גדול וכבד מאוד. ונצטער הבן מאוד על שאי אפשר לו למלאות רצון אביו המלך, עד שגלה לו המלך דעתו אחר כך ואמר לו המעלה על דעתך שאני אצוה עליך דבר כבד כזה, לקחת את האבן כמו שהוא ולשא ולרום אותו, התוכל לעשות דבר זה על פי חכמתך הגדולה. אך אין פונתי לזה כלל, רק פונתי היה שתקח פטיש חזק ותכה ותפוצץ את האבן לחתיכות קטנות, ובה תוכל להעלות אותו על העליה.

© כמו כן השם יתברך צוה עלינו שנשא לבבנו אל כפים אל אל בשמים, ולבבנו הוא לב האבן והוא אבן גדול וכבד מאוד ואי אפשר להרים אותו להשם יתברך בשום אופן, רק על ידי שנקח פטיש ונשבר ונפוצץ את לב האבן ואז נוכל להרים אותו. והפטיש הוא הדבור, עד כאן המשל. והבן.



על כל אחד ואחד. על-כן צריכין להיות מלמדי מלחמה זאת, כי צריכין בקיאות גדול מאוד בהלכה זאת. ועל-כן היו צריכים כל ששים רבוא ישראל שלכו סביב לאהל מועד לקבל משם הלכות התורה ועקר הלכות של התורה הם בחינת בקי בהלכה הנז' שעל-ידי זה זוכין לילך בדרךי התשובה ולקיים את כל דברי התורה.

כי לא המדרש הוא העקר כי אם המעשה (אבות פ"א). ולבקיאות בהלכה הזאת של עיל ונפיק הנז' צריכין כל התורה כלה וכל ההלכות והדינים הפרטים שיש בכל מצוה ומצוה, כי הבעל דבר מתגבר מאוד מאוד בכל יום וכמה בכמה וכמה תחבולות בלי שיעור, וכמו שאמרנו רבותינו ז"ל (עין סכה נב). וצריכין כל מיני מטעמים של התורה הקדושה להחיות הנפשות החלושות שהם בבחינת ונפיק שצצאו משלמות הקדושה. וכל אחד

יצא ונתעה למקום שנתעה עד שקשה לו מאוד מאוד לחזור משם, כמו שכתוב (תהלים קיט, קעו): תעיתי בשה אבד וכי. וצריכין לחזקו ולהשיבו ולהחיותו בכל מיני מטעמים של התורה הקדושה, כי לענין התחזקות הנז' שהוא בחינת בקי בהלכה הנז' צריכין לזה כל הלכות התורה, כי לפעמים מחיין את עצמו בהלכה זאת ופעמים בהלכה זאת.

כי כל מצוה ומצוה של התורה הקדושה הם מחיין ומחזקין את הנפש שלא תפל יותר. וכן כל דין והלכה פרטית של כל מצוה יש לה פח פרטי להחיות הנפש, כמו שכתוב (משלי ד, יג): כי היא חייך וכי. וכתיב (תהלים שם, צב): לולא תורתך שעשעי או אבדתי בעיני.

זה בחינת מעלת למוד הפוסקים שהם הלכות פסוקות, כי הכל בשביל בקיאות בהלכה הנז', כי על-ידי למוד הלכות פסוקות מבררין הטוב מהרע (שיחות הר"ן סימן כט), ואין פח להרע להפיל את האדם הזוכין לשאר קנים על עמדו. וכן צריכין ללמוד הרבה ספרי אמת המדברים מדרכי עבודת ה' ולהיות בקי בהם היטב היטב, כי כלם צריכים מאוד לבקיאות בהלכה הנז', כי

במדבר סיני

ואיש על דגלו לצבאתם (א,ג)

ארבעה דגלים של ישראל שהלכו במדבר סביב לאהל מועד (במדבר ב) שאנו קוראים פרשיות אלו סמוך לשבועות שהוא קבלת התורה שאנו מפטירין במרכבה של יחזקאל, הכל אחר. כי קבלת התורה הוא בחינת השגת מעשה מרכבה, כי על-ידי התורה זוכין להיות מרכבתו של מקום, כי התורה בחינת אדם, כמו שכתוב (במדבר יט, יד): זאת התורה אדם, שזהו בחינת שלמות המרכבה.



ועל-כן סביב לאהל מועד הלכו הארבעה דגלים שהם בחינת ארבע חיות נושאי הכסא בירדע (וזה במדבר קיח: בהעלתך קנד. ועוד) שזהו בחינת (שיר השירים ג, ז): הנה מטתו שלשלמה שהוא המשכן והארון ששים גבורים סביב לה וכי, שהם ששים רבוא ישראל שהיו בארבעה מחנות הדגלים וכמו שפרש רש"י שם.

וזהו (שם, ח): כלם אחוי חרב מלמדי מלחמה איש חרבו על ירכו מפחד בלילות. הינו שכל אחד מיישראל שרוצה להכלל בששים רבוא נפשות ישראל שסביב המשכן לקבל התורה, צריך כל אחד שיהיה אחו חרב ויהיה מלמד מלחמה, בחינת בקי בעיל בקי בנפיק (במבואר בלקוטי מוהר"ן א', ר, עין שם), כי הוא מלחמה גדולה הוא למוד גדול ועמק מאוד וצריך לשמש תלמידי חכמים אמתיים הרבה עד שיהיה בכלל מלמד מלחמה הזאת.

וזהו: איש חרבו על ירכו מפחד בלילות, שכל אחד חגר חרב וחזק בדעתו מאוד מאוד שיהיה איך שיהיה יחזק את עצמו בהאמת וילחם מלחמת ה' וזהו מפחד בלילות, הינו בחינת ונפיק, בחינת חשכת לילה שמתגבר בכל פעם



כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (ק"מ ב' 20)

מכתבי ידידות

מכתב ג' - בס"ד



וטהרה, ועל-ידי-זה זוכה לראיה, ולהמשיך כל ההשפעות טובות, חוכה להשלים שמא קדישא, כי עקר השלמות על-ידי היראה (שם, סימן קפה).

אנא רחום צדיק, איום ונורא, אתה יודע עצם היראה הקדושה שזכו הצדיקים האמתיים על-ידי עבודתם וגיגיתם ומסירת נפשם באמת אליך, עד שזכו להכיר אותך ולהתירא מפניך ביראה נפלאה, יראה עלאה לעלא לעלא, אשר יש פח ביראתם הקדושה, שתגיע גם עלינו רחם עלינו למענם ותשפיע עלינו מיראתם הקדושה והנפלאה שנוכח גם אנחנו ליראה שלמה מפניך תמיד, ותהיה יראתך על פנינו לבלתי נחטא עוד, ונשוב אליך באמת ובלב שלם.

רחם עלי למען שמך, חכמי להשתוקק ולכסף תמיד להתקרב לצדיקים וראים אמתיים, עד שאוכה על-ידי התגברות החשק והרצון באמת לשבר כל מיני מניעות שבעולם, ולסבל כל מיני טרחות וגיגיות ויסורים בשביל להתקרב לצדיקי אמת, עד שאוכה להתקרב אליהם ולהתדבק בהם באמת ולהמשיך ולקבל מהם יראה שלמה באמת, באופן שאוכה להיות פרוצונך הטוב באמת תמיד לעולם ועד.

ואוכה על-ידי המניעות והגיגיות והטרחות שאסבל בשביל להתקרב לצדיקי אמת, שעל-ידי זה יהיה נעשה כלי קדושה וטהורה לקבל על-ידיה שפע טובה וברכה וכל טוב לנו ולכל בית ישראל. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה קכ"ה)



לכבוד ר' ... נ"י ר' איר תשע"ב - בענן גיל ר' ישראל, עשיתי חשבון שלפיו הוא נולד בתרנ"ז. כי התקרב (בגיל שבע עשרה) לברסלב בעת מלחמת העולם הראשונה שהיה בתרע"ד, ונשאר עם ר' ישראל קורדנר חמש שנים, ונסתלק בתרע"ט. שלש שנים אחרי זה קבל את הפתק, בתרפ"ב. ולפי החשוב היה אז בגיל עשרים וחמש, וסימן - שמצא את הפתק בדרך כ"ה. בדרך-כך מופיע שהיה מבגר תשע שנים יותר בערך, וזה כי היתה סכנה לשרת בצבא הסורקי, לכן שנה או את הגיל שלו, כך שמעתי מבתו.

אמנם היה נראה שיש סודות גדולים בגיל שלו. כל הזמן היה אומר אחרת. גם דבר שחי מאתים שנה ונשאר לו עוד מאתים וכי' בבהינת "אין קצבה לשנותיך וכי'". ופעם שאל אותי בבדיחות אם אני מכיר בגיל שלו, והיה נראה שיש בזה סודות וכי'...

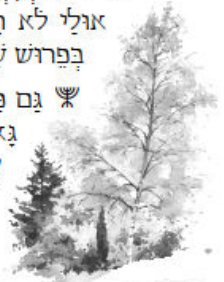
אני לא כל כך בקי בהשתלשלות פרסום הפתק, רק מקדם היה פחות ענין, אבל שמעתי שהיה לו גלוי על ידי חלום, אולי על ידי החלום שר' ישראל קורדנר בא אליו עם מגלת סתרים איפה שהיה כתוב: זמן הגאולה קרוב מאד, כי לא חקרתי טוב או את הספור כשמעתי אותו לפני יותר מעשרים שנה.

בשנתרבו להתקרב עולים מצרפת, ר' ישראל שאל: מה קרה בצרפתי רק שרבנו הלך לכל אחד ואמר לו יבא אלי, וכלם התקברו. גם פעם הזכיר שרבנו התפרסם בעולם והתקברו אליו וכי', בלי השתדלות מרבנים וכי'. ואפשר לעניות דעתי להבין לפי כמה תורות (כמו ל"מ ס"א), שעל ידי אמנות חכמים נזכר המוח ויכולים להבין מכל הלמודים עצות אמתיות להתקרב לדי' וכי'... לפי זה, נדקא מי שמאמין בפתק יכול לראות מה שאחר יותר למדן וכי' לא יכול לראות. גם לקוטי הלכות - ברפת הפרות ה', שעל ידי בזיונות מקשרים הנקדה התחזונה לעלוונה ומתקרבים ביותר לצדיק ומקבלים ממנו בקיאות בהלכה, נראה שהעקר הוא המסירות נפש לבזיונות בשביל לזכות ל"החכמה שבאף", ומי שמתקרב לפתק באמת, הוא מבזה ביותר בעיני העולם.

ר' ישראל ספר לי, שר' ישראל קורדנר היה יכול לראות ולשאל מרבנו הקדוש מתי שהיה רוצה, והוא חלם שלשה חלומות, ואחד מהם הוא ששאל אותו על התכלת, ורבנו השיב לו: בפיתו (לשים בפית). אחד ספר לי גם ששמע בסגנון אחר קצת, שמוזה נהג לשום התכלת דוקא בטלית קטן ולא בגדול, אבל עכשו שנשקע המחלוקת, ר' ישראל היה שם גם בטלית גדול. אמנם נתפלאתי, שפעם שמתו לו טלית קטן עם תכלת מבריק מאד, ור' ישראל הסתפל על הטלית קטן באי רצון, ובקש לי לשום לו אחד כשר, ואז שמתו לו טלית קטן בלי תכלת שהיה גם בבגד שלו, אבל רב הטליתות היו עם תכלת, וגם לא מבריק. ומאחר שר' ישראל קורדנר שם התכלת של תקופתו (של ראדזין), יכול להיות שדוקא זה צריך לשים, כך נראה לי.

נ"ב. בענן הקרוב, ר' ישראל היה לו דרך מיוחד לקרב בלי שידעו מזה אנשים או אולי לא רצו להודות, כי הרבה מאנשי שלומנו מאד מפרסמים שר' ישראל אמר בפרוש שקרב אותם, לא רוצים להודות על זה.

גם פעם נשמט מפיו שהוא קרב הרב דב מורשא (המזכר בימי שמואל, שהיה גאון עולמי, והיה יודע כל התורה בעל פה), וכששאלו אותו איך לא רצה להשיב. יכול להיות שעל ידי תפלה וכסופים, והענן נעלם. ובכל זאת, מופיע בקסטות שאחד שאל את ר' ישראל איך הרב דב מורשא נתקרב (וכונתו על ה"גיל), ור' ישראל השיב לו: על ידי ספר ספורי מעשיות וכי'...



חיוזק השבוע

... ובפרט הלא כל ספרי רבנו זכרוננו לברכה בדרך המלאים אוצרות גדולות אוצרי אוצרות של יראת שמים והתגלות אלקות בדרכים נפלאים, השוים לכל נפש גדול וקטן נער וזקן הפך בהם והפך בהם וסיב ובלה בהם (תזקן ותתבלה בהם) שאין לך מדה טובה מהם, וגם יש בדרך מהדושי תודה לאל. וגם תודה לאל כבר ידעת ושמתה כמה שיחות יקרות מפז מפי ומפי אנשי שלומנו. על כן חזק ואמץ בשמחה תמיד.



שבת שלום

עצות ותפילות

(עצות ותפילות - מניעות, ד-ה)

בעצמו נסתר בהמניעה הזאת (לקוטי מוהר"ן, סימן קט"ו).

על-ידי היגיעות והטרחות ושביירת מניעות שיש להאדם בתחלת ההתקרבות, כגון שיש לו מניעות מאביו וחוטנו ואשתו וכיוצא בהם שארי מניעות, והוא צריך להתנגע לטרח ולהתחזק מאד לשברם, על-ידי זה הוא עושה כלי לקבל בתוכה קדושה וטהרה אחר-כך. וכל מי שיש לו יגיעות וטרחות יותר בתחלת התקרבותו, יש לו כלי גדול ביותר לקבל בתוכה קדושה

מי שהוא הולך בגשמיות כל ימיו, ואחר-כך נתלהב ורוצה לילך בדרך השם יתברך, אז מדת הדין מקטרג עליו וממין לו מניעה, והכפסיל כשואה המניעות חוזר לאחוריו. אבל מי שהוא בר-דעת, הוא מקרב את עצמו אזי דיקא להשם יתברך, כי הוא מסתפל ומוצא בהמניעה בעצמה הבורא יתברך, כי באמת השם יתברך